

τοὺς τοιοῦτους, ὡς πρὸς ὅλους τοὺς λησιμονοῦντας εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὸ παρὸν χάριν τοῦ μέλλοντος, δὲν θὰ ἔχονον τὸν καιρὸν μου νὰπαντήσω. Ὁ ἔμμενον δὲ μὲ τὴν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ἀμέσου ὠφελείας, τὴν ὅποιαν θὰ ἐπροξένοι σήμεραν ἢ κατάργησις τῆς προσωπικῆς κρατήσεως, μολοντόι ἀσπάζομαι αὐτὴν ἀδιστακτικῶς κατ' ἀρχήν. Καὶ ἤδη, νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι ἢ ἐν τῇ Βουλῇ συζήτησις τοῦ σπουδαίου αὐτοῦ Νομοσχεδίου, αἰρομένη ὑπεράνω τῆς κομματικῆς ἐμπαθείας, θὰ ἐπιρρίψῃ ἀρκετὸν φῶς πρὸς μόρφωσιν γνώμης ὠρισμένης;

ΑΝΤΙΛΑΛΟΣ

ΚΟΡΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ¹

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ Κ^αs HANNAH LYNCH

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Συνάντησις εἰς τὴν Ἀκρόπολιν.

Ὁ Μάρτιος ἦλθε μὲ συνοδίαν καταϊγίδων καὶ βροχῶν διαρκέσασαν δύο ἐβδομάδας. Οἱ ὑποκείμενοι εἰς τὴν ἐπήρειαν τῶν ἀτμοσφαιρικῶν μεταβολῶν ἦσαν ὅλοι ἀσθενεῖς ἢ καταβεβλημένοι. Ἐπὶ τέλους οἱ ἄνεμοι ἔπαυσαν νὰ συρίζουν ὡς φάσματα πλανώμενα καὶ ζητοῦντα νὰ ἐπανέλθουν εἰς τοὺς κρυφῶνάς των, καὶ μίαν ἐσπέραν ἐπνευσαν πνοὴν γλυκεῖαν, ἥσυχον ὡς ἡ ἀναπνοὴ βρέφους κοιμωμένου. Αἱ πορτοκαλέαι καὶ αἱ λεμονέαι ἦσαν ἀνθισμέναι καὶ ὁ βασιλικὸς κήπος ἦτο ἐν τῇ δόξῃ του.

Ὁ Γουσταῦος Λανέκ στηριζόμενος εἰς μίαν τῶν στηλῶν τοῦ Παρθενῶνος ἔβλεπε τὸν οὐρανόν, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Λευκὰ νέφη μικρά, ἐλαφρά, διέγραφον ἐπὶ τοῦ πορφυροῦ οὐρανοῦ ὡς μακρὸν γαλαξίαν. Τὰ ἄκρα τῶν νεφῶν, διαλυόμενα εἰς λευκὰ κλώσματα, ἐσκορπίζοντο πρὸς ἀνατολάς, προσλαμβάνοντα χρώματα ῥόδινα. Πρὸς δυσμὰς ὁ ὄριζων ἐφαίνετο ὡς λίμνη χρυσοῦ καθαρῶ. Ἄνωθεν τοῦ Λυκαβητοῦ ἔπαλλεν ἀνταύγεια λαμπρά, ἐν μέρει ῥοδόχρους, ἐν μέρει ὀπαλίνη, ὑψηλότερα δὲ εἰς τὸ γαλανόν τοῦ οὐρανοῦ ἀνεμινύοντο στρώματα ἀργυρᾶ ἢ ὑποπράσινα. Εἰς τὰ πλευρὰ τῶν βουνῶν αἱ σκιαὶ ἐχάρασσον γραμμὰς ζωηρὰς καὶ ἡ θάλασσα τῆς Σαλαμίνος ἠπλοῦτο μακρὰν κυανῇ.

Ὁ Γουσταῦος ἀντίστη γενναίως εἰς τὴν συμφορὰν καὶ δὲν κατεβλήθη ἀπὸ τὴν λύπην. Οὐδὲν εἰς τὴν ἔκφρασίν του ἐμαρτύρει ἀπόγνωσιν ἐρωτικὴν. Κρατῶν τὴν κεφαλὴν ὑψηλά, ἀντιμετώπιζε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας μὲ ὀφθαλμοὺς ἥσυχους, ἂν καὶ κατηρεῖς, μὲ τὰ χεῖλη γαληνιαῖα ἂν ὄχι φαιδρά, καὶ ἐπεριμενε μὲ ὑπομονὴν τὴν ἀνάκλησιν τῆς καταδίκης του ἢ τὴν ἐπικυρώσιν τῆς. Ἐν τῷ μεταξὺ κατεγίνετο εἰς ἀρχαιολογικὰς μελέτας, εἶχε δὲ ἐπιστρέφει ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν

εἰς Ἀθήνας τὴν πρωΐαν ἐκεῖνην διὰ νὰ παρευρεθῆ εἰς τὴν συνεδρίασιν τῆς Γερμανικῆς σχολῆς, κατὰ πρόσκλησιν τοῦ διευθυντοῦ.

Ἐνῶ ὁ Γουσταῦος ἐθαύμαζε τὸν οὐρανόν, κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας ἀνοικτὸν ἓνα τόμον τοῦ Παυσανίου, ἄλλος νέος γνωστός μας διήρχετο τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ παρατεῖναι τὸν περιπάτον του μέχρι τῆς Ἀκροπόλεως. Πρὸ δέκα ἡδὴ ἡμερῶν εἰς Ἀθήνας, δὲν εἶχεν ἀκόμη ἴδει τὴν Ἀνδρομάχην! Τὸ ὕφος του δὲν ἦτο ἀνθρώπου ἐρωτευμένου καὶ εὐτυχήσαντος νὰ ἐπανεύρῃ τὴν ἐρωμένην του. Ἐπεριπάτει μὲ τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια τοῦ ἐπενδύτου του, τὰ δὲ ἀφηρημένα του βλέμματα ἐξέφραζον ἀμηχανίαν. Αἶφνης, βλέπει ἀπέναντί του ἓνα κύριον, μὲ ἀνεμώνην εἰς τὴν κουμπότρυπαν, μὲ mon ocle εἰς τὸν ὀφθαλμὸν του, ὁ ὁποῖος τὸν πλησιάζει, τὸν προσαγορεύει θορυβωδῶς καὶ ζητεῖ ἄνευ προοιμιῶν ἐξηγήσεις διὰ τὴν αἰτίαν τῆς προφανοῦς ἀδημονίας του.

— Ἄχ, Τοντόν, εἶμαι ἐρωτευμένος — μὲ τὰ σωστά μου αὐτὴν τὴν φορὰν, ἀποκρίνεται ὁ Ροδόλφος, ὡσὰν νὰ ἐξήτει ἀφορμὴν νὰ ἐκμυστηρεύσῃ τὸν πόνον του.

— Καὶ πάλιν! Est-ce possible! ἀνέρραξεν ὁ Ἀγγυρόπουλος.

— Ἀληθέστατον!

— Allons donc, mon cher! Νὰ σὲ συγχαρῶ; Τρίτην φορὰν ἐντὸς ἐνὸς μηνός! C'est effrayant!

Ὁ Ροδόλφος ἔνευσε καταπρακτικῶς, στρέφων τὰ βλέμματα πρὸς τὸν ὕμνητόν. Τὸ παρεδέεχτο ἐνδομύχως ὅτι ἦτο τρομερόν.

— Ἡ καυμένη ἢ Φωτεινὴ! Ἡ καυμένη ἢ Ἀνδρομάχη! ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀγγυρόπουλος. Προπάντων, καυμένη ἢ τελευταία!

— Εἰπέ καλλίτερα, ὁ καυμένος ὁ Ροδόλφος! ὑπέλαθε θλιθερῶς ὁ Ἐρενστάιν.

— Τὸ λέγω ἀπὸ καρδίας, εἶπεν ὁ Ἀγγυρόπουλος σφίγγων τὰς χεῖρας τοῦ φίλου του. Καὶ μειδιῶν αἰνιγματικῶδως τὸν ἀπεχαιρέτησε.

Αὐτὸς ἦτο ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος Ροδόλφος, ὁ «μὴ μου ἄπτου;» Αὐτὸς ἀντήλλαξε τοιοῦτου εἶδους φράσεις μὲ ἀνθρώπον τὸν ὁποῖον περιεφρόνει; Τόσον λοιπὸν μετεβλήθη ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν; Ἄφου εἰς μάτην ἐζήτησε ἀγκυραν ὅπου νὰ στερεώσῃ τὰ αἰσθήματά του, ἀφου εἶδε ὅτι ἡ καρδιά του ἦτο ἄστατος ὅσον καὶ ὁ νοῦς του, ἔχασε πᾶσαν ὑπόληψιν πρὸς τὸν ἑαυτόν του. Πρῶτον ἢ Φωτεινὴ, ἔπειτα ἢ Ἀνδρομάχη, — ἡ τρυφερά, ἢ γλυκεῖα Ἀνδρομάχη! Πῶς τὴν ἐλυπεῖτο! Νὰ καταντήσῃ τόσον ἀνάξιος αὐτῆς! Καὶ ἡ ἄλλη, — ἡ ἄλλη Ἐκεῖνη, — Ἐκεῖνη τῆς ὁποίας ἡ θεὰ ἤναπτε τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας του, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἠσθάνετο ἐκμηδενίζομένην τὴν ὑπάρξιν του!

Αὐτὰ ἐσκέπτετο περιπατῶν. Καὶ ὑπάρχει πε-

1 Ἴδε σελ. 310

ρίπατος ἀρμοδιώτερος πρὸς σκέψεις, ἢ ὁ ἐλικσιδῆς ἀνήφορος περὶ τοῦ βράχου τὸν ὅποιον στεφανοῖ ὁ λαμπρὸς Παρθενῶν; Δὲν ἀναλαμβάνω νὰ ὀρίσω καὶ ἀναλύσω τὰς σκέψεις του. Ὑποθέτω ὅτι ἦσαν ἀσυνάρτητοι, ὅσον τὰ τραυλίσματα βρέφους προσπαθοῦντος νὰ ὀμιλήσῃ. Καθὼς τὸν Ἡρακλῆ, δύο γυναικεῖαι μορφαὶ ἔκοντον καὶ εἰς αὐτὸν τὸν δρόμον, — ἀλλ' ἐκ τῶν δύο μία μόνη τὸν προσεκάλει νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. — Ἡ δὲ Φωτεινὴ;

Οὕτω συνέπεσε νὰ συναντηθῶσι ὁ Ροδόλφος καὶ ὁ Λανέκ. Δὲν ἐγνωρίζοντο, ἀλλ' ὡς ξένοι ἐκεῖ καὶ οἱ δύο, θαυμάζοντες τὸ ἴδιον θέαμα, ἀντήλλαζαν λέξεις τινάς, κατὰ συνέπειαν δὲ τούτου καὶ τὰ ἐπισκεπτῆριά των. Ὁ Ροδόλφος ἀνεγνώρισε τὸ ὄνομα τοῦ διακεκριμένου ξένου, τοῦ οὐοίου τὸ ἐπισκεπτῆριον ἔλαβε πρὸ ὀλίγου ἡ θεία του ἐπιστρέφουσα ἀπὸ τὸν περίπατόν της. Τὸν παρεκάλεσε νὰ ἐπιστρέψῃ μαζῇ του εἰς τὴν πρεσβείαν «ἡ θεία του θὰ εὐχαριστηθῇ τόσον νὰ τὸν ἰδῇ». Ἄλλως δέ, ἰδοῦ τὸ μέσον ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰς σκέψεις, χάριν τῶν ὁποίων ἀνέβη εἰς τὴν Ἀκρόπολιν. Ὁ Λανέκ ἐλυσθεις ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς τρόπους τοῦ νέου ἀριστοκράτου, συγκατένευσε προθύμως νὰ τὸν συνοδεύσῃ εἰς τῆς θείας του.

Εἰς τὴν πρεσβείαν ἦσαν ὅλοι ἔξω. Ὁ Ροδόλφος ἐκράτησε τὸν Λανέκ καὶ τὸν ἐπῆρε εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν ὅπου συνεθίζε νὰ μένῃ ἡ οἰκογένεια ὅτε ἦσαν μόνοι. Ἐκεῖ ἔγραφεν ἡ βαρωνὶς τὰς ἐπιστολάς της, ἐκεῖ τὸ πρῶτὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐκάθητο ἡ Ἰναρίμη κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖράς της βιβλίον καὶ μολυβδοκόνδυλον. Ὁ Ροδόλφος διέταξε νὰ φέρουν καφὲν καὶ σιγάρα καὶ καθίσας αὐτὸς ἐκεῖ ὅπου εἶχε καθίσει ἡ Ἰναρίμη, ἐπῆρε εἰς χεῖρας τὸ βιβλίον της. Ἐνθυμεῖτο ἀπὸ τὸ σχολεῖον ἀρκετὰ ἑλληνικὰ διὰ ν' ἀναγνώσῃ τὰ ὀνόματα «Θεόκριτος, Βίων, Μόσχος», ἀλλ' αἱ γνώσεις του δὲν ἐφθάνον παρέκει. Ἐνῶ ἐγύριζε τὰ φύλλα, ἔπεσε τεμάχιον χαρτίου γραμμένου. Τὸ παρετήρησε μὲ προσοχὴν, θαυμάζων τὴν καλλιγραφίαν.

— Ἀναγινώσκετε ἑλληνικὰ; — τὰ νέα; ἠρώτησε.

— Μάλιστα.

— Ἐξηγήσατέ μου τοῦτο, παρακαλῶ!

— Ὁ Γουσταῦος ἀνέγνωσε ἡσύχως τοὺς ἐξῆς ἡμιτελεῖς στίχους, μεταφράζων αὐτοὺς γαλλιστί:

«Χαίρουσι οἱ ἄλλοι. Ἐγὼ οἶμοι!
τὴν εὐτυχίαν μόλις εἶδα
καὶ ἦλθ' ἡ λύπη. Ἄλλ' ἡ μνήμη
μοῦ ὑποτρέφει τὴν ἐλπίδα.

Καὶ σὺ μὴ τήκεσαι, μὴ λυπεῖσαι,
ἐνόσω ἡ ἐλπίς μᾶς μένει.
Ἄλλ' οὔτε θέλω φαιδρὸς νὰ εἶσαι
ἐνόσω μένομεν χωρισμένοι».

Ὁ Γουσταῦος ἀνέγνωσε καὶ πάλιν τοὺς στίχους. Ἀόριστον προαίσθημα ἔκαμε τὴν καρδίαν του νὰ πάλλῃ. Ὁ Κος Τελάχας τοῦ εἶχε δεῖξει εἰς Τῆνον τοὺς χαρακτῆρας τῆς θυγατρὸς του ἤτο δυνατόν νὰ ἐγράφησαν ἀπὸ τὴν ἰδίαν χεῖρα οἱ στίχοι; . . .

— Γνωρίζετε ποῖος ἔγραψε τοῦτο; ἠρώτησε προσπαθῶν νὰ μὴ μεταβάλῃ τὸν τόνον τῆς φωνῆς του.

— Ναί, ἀπεκρίθη λακωνικῶς ὁ Ροδόλφος μὴ ἐπιθυμῶν νὰ εἰσέλθῃ εἰς λεπτομερείας.

— Κυρία;

— Σᾶς φαίνεται κυρίας γράψιμον;

— Μάλιστα. Νομίζω ὅτι τὸ εἶδα καὶ ἄλλοτε.

— Τὸ εἶδατε; Ποῦ; Ἄ! Δὲν εἴσθε εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου ἐσχάτως;

— Ναί, εἰς τὴν Τῆνον.

— Λοιπὸν τὴν γνωρίζετε; ὦ, εἶμαι βέβαιος τώρα ὅτι τὴν γνωρίζετε! ἀνέκραξεν ὁ Ροδόλφος ἐγειρόμενος καὶ βλέπων ἀσκαρδαμυκτὴ τὸν Λανέκ.

Ἐσιώπα ἐκείνους κρατῶν τοὺς ὀφθαλμούς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ χαρτίου. Ἐὰν ἦτο μόνος θὰ τὸ ἐφίλει.

— Πῶς δὲν μὲ ἀποκρίνεσθε, Κύριε Λανέκ!

— Ν' ἀποκριθῶ; Εἰς τί;

— Εἶναι ἓνας ἄλλος εἰς τὴν μέσῃ! Τὸ ἔμαθα χθὲς τὸ ἑσπέρας. Εἰπήτέ μου, εἴσθε σῆς;

— Κύριε Ἐρενσταίν, δὲν ἐννοῶ τί ἀπόκρισιν θέλετε εἰς αὐτὰς τὰς αἰνιγματώδεις ἐρωτήσεις.

— Εἶναι περιττὸν νὰ μοῦ κρύπτεσθε! Τὸ βλέπω ὅτι τὴν γνωρίζετε, ὅτι ἐννοεῖτε τὸ νόημα τῶν στίχων τούτων. Ἴσως εἶχε σᾶς εἰς τὸν νοῦν της ἐνῶ τοὺς ἔγραφε!

— Καὶ ἂν μὲ εἶχε; εἶπε ψυχρῶς ὁ Λανέκ.

— Ἦθελα νὰ τὸ ἤξεύρω παστρικά! Προτιμῶ κάθε τί παρὰ αὐτὴν τὴν ἀμφιβολίαν. Ἰδοῦ, θὰ σᾶς εἰπῶ τί ἐπῆρε χθὲς ἡ ἀκοή μου ἀπὸ μίαν συνομιλίαν μεταξὺ τοῦ θεῖου μου καὶ τοῦ πατρὸς της. . .

— Τοῦ πατρὸς της! Εἶν' ἐδῶ ὁ Κύριος Τελάχας; ἀνεφώνησεν ὁ Λανέκ.

— Μάλιστα! Καὶ ἐκείνη.

— Καὶ ἐκείνη! Ποῦ; Ἐδῶ; Τώρα;

— Εἶναι ἔξω μὲ τὴν θείαν μου. Δὲν θ' ἀργήσουν νὰ ἔλθουν.

— Θεέ μου! ἐψιθύρισεν ὁ Λανέκ, κρατῶν μὲ τὰς χεῖρας τὴν κεφαλὴν. — Νὰ φύγω ἢ νὰ μείνω;

— Λοιπὸν εἴσθε σῆς! . . . Θὰ σᾶς εἰπῶ τί ἤκουσα χθὲς. Ὁ θεὸς μου ἔλεγεν εἰς τὸν Κύριον Τελάχαν ὅτι εὐχαρίστως θὰ μ' ἔβλεπε νὰ πάρω γυναῖκα τὴν κόρην του. . . ὦ! Μὴ ἀνάπτετε!

τὸ πρᾶγμα δὲν ἐγένει ἀκόμη, τὸ δὲ βλέμμα σᾶς μοῦ λέγει ὅτι δὲν τὸ νομίζετε πιθανόν νὰ γείνη.

Ἄς εἶνε! Ὁ Κύριος Τελάχας ἀπεκρίθη ὅτι ἐκεῖνος προθύμως θὰ ἔδιδε τὴν συγκατάθεσίν του, ἀλλ' ὅτι ὑπάρχει ἐμπόδιον, — ὅτι δὲν θέλει νὰ

πίση τὴν κόρην του νὰ πάρῃ ἄνδρα, ἀφοῦ χάριν του ἀπηνρήθη ἔκεινον τὸν ὅποιον ἤγάπα. Σεῖς εἰσθε ἔκεινος, — τὸ βλέπω! Διατὶ σὰς ἀπηνρήθη;

— Διότι εἶμαι Τοῦρκος.

— Τοῦρκος! Σεῖς!

Ὁ Ροδόλφος ἐγέλασε καγχάζων, ἀλλ' ὁ γέλωτος του ἐκόπη διὰ μιᾶς. Ἦκουσε τὸν κρότον ἀμάξης εἰς τὴν θύραν τῆς πρεσβείας. Ἐδραμε εἰς τὸ παράθυρον.

— Ἦλθε, Κύριε Σουλτάνε, εἶπε σαρκαστικῶς.

Ἐσιώπων καὶ οἱ δύο περιμένοντες. Ἦκούσθησαν πλησιάζοντα πρὸς τὴν ἡμιανοικτὴν θύραν τῆς αἰθούσης βήματα ἐλαφρὰ καὶ φορέματα μεταξωτὰ συρόμενα ἐπὶ τῶν σανίδων τοῦ πατώματος. Ἡ βαρωνὶς εἰσῆλθε καὶ ἐστάθη μὲ ἐκφρασιν εὐγενῶς ἐρωτηματικῆν.

— Ὁ Κύριος Λανέκ, εἶπεν ὁ Ροδόλφος.

— ὦ Κύριε Λανέκ, ἀνέκραξε γαλλιστὶ ἡ βαρωνὶς. Πόσον καλὸς εἰσθε νὰ ἔλθετε. Θὰ μείνετε εἰς τὸ γεῦμα μαζῇ μας. Sans cérémonie, καθὼς εἰσθε.

Ὁ Γουσταῦος ἐξέφρασε τὴν λύπην του ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ δεχθῇ καὶ προσήλونه τὸ βλέμμα ὀπίσθεν τῆς βαρωνίδος. Ἡ Ἰναρίμη εἰσῆλθε εἰς τὸ δωμάτιον. Τὸ πρόσωπόν της ἐξέφραζε καὶ χαρὰν καὶ φόβον συγχρόνως.

Ἡ Κυρία Χοενφέλς προέβη εἰς τυπικὴν παρουσίαν. Ὁ Γουσταῦος καὶ ἡ Ἰναρίμη ἐχαιρετήθησαν κλίνοντες ἐν σιωπῇ τὰς κεφαλὰς των.

— Δὲν μένετε τοῦλάχιστον ὀλίγον, Κύριε Λανέκ, εἶπεν ἡ βαρωνὶς παρατηροῦσα τὴν ἐξαψιν εἰς τὸ πρόσωπόν του.

— Κυρία μου, ἀναγκάζομαι νὰ σὰς ἀφήσω, ἀπεκρίθη.

Ὁ Ροδόλφος ἐκύτταζε τὴν Ἰναρίμην. Τὴν εἶδε νὰ κλείῃ τὰ βλέφαρα ὡσὰν νὰ τῆς ἐπροξένησε πόνον ἢ φωνὴ τοῦ Γουσταύου.

Ὁ Λανέκ ἀπεχαιρέτησε τὴν βαρωνίδα, προσπαθῶν ν' ἀρθρώσῃ λέξεις τινὰς φιλοφροσύνης, καὶ ἔπειτα ἀνταπεκρίθη εἰς τὸ βωβόν, πλήρες ὀδύνης βλέμμα τῆς Ἰναρίμης, μὲ βλέμμα ἀνεκλαλήτου τρυφερότητος. Ὁ Ροδόλφος τὸν συνώδευσε κάτω. Δὲν εἶπε λέξιν μέχρις οὗ εἰς τὴν θύραν ὁ Λανέκ ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα.

— Ὅχι, δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐγγίσω τὴν χεῖρά σας, Κύριε Λανέκ.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, Κύριε Ἐρενστάιν. Ἀλλά, καθὼς βλέπετε, δὲν ἔχω λόγους νὰ καυχήθω ἀπέναντί σας.

Ὁ Ροδόλφος δὲν ἀπεκρίθη, καὶ ἀνέβη δρομαίως τὴν κλίμακα.

Εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν εὗρηκε τὴν Ἰναρίμην μόνην. Ἐκάθητο, μὲ τὰς χεῖρας σταυρωμένας ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν.

— Τὸν ἀγαπᾶτε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ἠρώτησε.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἀφελῶς, χωρὶς νὰ λάβῃ εἰς σημείωσιν τὸ προπετές τῆς ἐρωτήσεως.

— Καὶ δὲν ὑπάρχει ἐλπίς—καμμία ἐλπίς δι' ἐμέ;

— Δὲν σὰς ἐννοῶ, Κύριε Ἐρενστάιν.

Ἄλλὰ μήπως τὸν ἤκουε κἄν, μήπως τὸν ἔβλεπε; Ἐστρεψε πρὸς αὐτὸν τὸ βλέμμα, ἀλλ' ἔβλεπε ἀκόμη τὸν Γουσταῦον ἀναχωροῦντα.

— Κ' ἐγὼ σὰς ἀγαπῶ, ἐξηκολούθησε μὲ φωνὴν τρέμουσαν ὁ Ροδόλφος. Εἶμαι ἔτοιμος ν' ἀποθάνω διὰ σὰς. Μοῦ ἐπήρατε τὴν ἡσυχίαν μου, τὴν εὐτυχίαν μου. Τὰ πάντα θυσιάζω διὰ σὰς, τὴν τιμὴν, τὴν ὑπαρξιν, τὴν ἐλευθερίαν! Κάμετε ἐν νεῦμα καὶ ἔγεινα δούλος σας. Εἰπήτε μου νὰ ἐλπίζω. Θὰ ἔχω τοῦ πατρός σας τὴν συγκατάθεσιν. Αὐτός — καὶ ἔδειξε πρὸς τὴν θύραν — αὐτός εἶναι διωγμένος.

Ἡ Ἰναρίμη τὸν ἐκύτταζε μὲ βλέμμα περιφρονητικὸν καὶ ἠγέρθη.

— Κύριε Ἐρενστάιν, μὲ ἀναγκάζετε ν' ἀφήσω ἀμέσως τὴν στέγην τοῦ θεῖου σας.

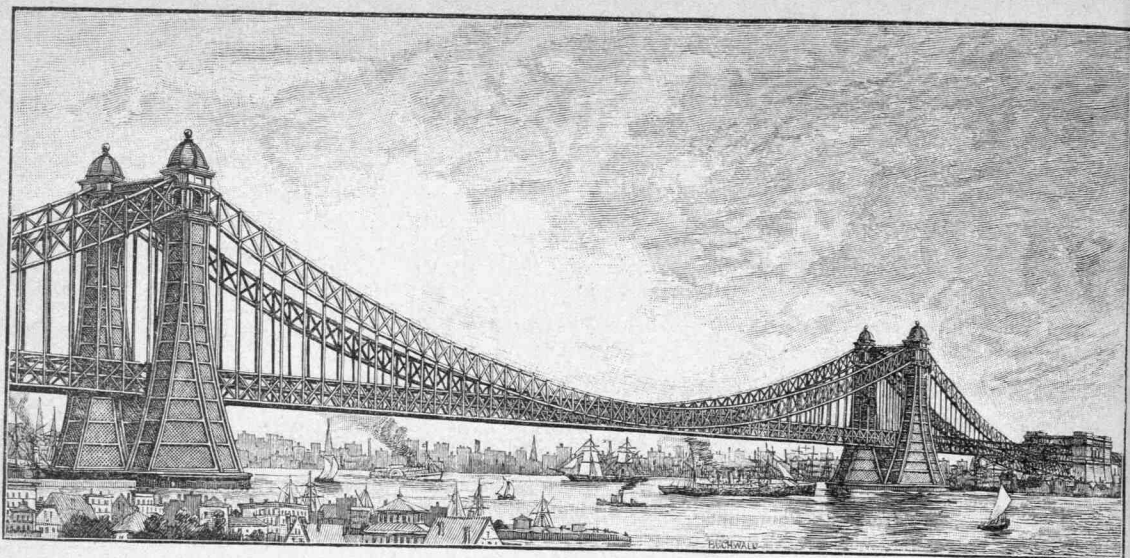
Δὲν εὗρισκε ἄλλας λέξεις νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀγανάκτησίν της δι' ὅσα ἐτόλμησεν ὁ Ροδόλφος νὰ ἐκστομίσῃ. Ἡθέλησεν ἐκείνος νὰ ἀπολογηθῆ μὲ φράσεις ἀσυναρτήτους, ἀλλ' ἡ Ἰναρίμη τοῦ ἔστρεψε τὰ νῶτα καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

Ἡ Κίρκη καὶ πάλιν.

Εἶχε ἤδη φθάσει μέχρι τῆς Σαξωνικῆς πρεσβείας ἡ φήμη ὅτι ἀρειμαίνιος τις ἀξιοματικὸς, πνέων μένεα κατὰ τοῦ Ἐρενστάιν, ἐφοβέριζε νὰ τὸν τιμωρήσῃ διότι ἐφέρθη σκανδαλωδῶς πρὸς τὴν ἀδελφὴν του. Κατ' ἀρχὰς ὁ βαρώνος ἐπήρε τὸ πρᾶγμα ἐλαφρὰ, ἀλλ' ὅτε εἶδε ὅτι ἐπιτεινόνται αἱ διαδόσεις, ἐζήτησε πληροφορίας ἀπὸ τὸν Ροδόλφον, καὶ μαθὼν τὰ καθέκαστα ἐπέπληξεν αὐστηρότατα τὸν ἀνεψιὸν του διὰ τὴν ἀσύγγνωστον διαγωγὴν του.

Ὁ Ροδόλφος δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ. Δις ἐξῆλθε μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ ὑπάγῃ εἰς τῆς Ἀνδρομάχης καὶ νὰ ὁμολογήσῃ ταπεινῶς τὰ ἀμαρτήματά του, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν γενναϊότητα ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν τοιαύτην δοκιμασίαν. Ἐὰν ἐκείνη ἔκλαιε, ἢ παρεπονέιτο πικρῶς; Ἐὰν τὸν ἐδέχετο μὲ σιωπηλὴν θλίψιν; Δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἄλλο. Καλλίτερα ν' αὐτοχειριασθῆ! Ἡ ζωὴ ἦτο πλήξις, ἦτο βάσανον καὶ μαρτύριον! Αὐτός, ὁ μὴ θέλων τὸ κακὸν κανενός, ὁ μὴ ἔχων παρὰ καλὰς προθέσεις, πῶς περιεπλάκη εἰς ἀδιέξοδον λαβύρινθον, πῶς κατήντησε νὰ φερθῆ ὡς ὁ ἔσχατος τῶν ἀνθρώπων πρὸς νέαν ἀθώαν καὶ τόσον ἀξιαγάπητον! Τὴν ἔλυπεῖτο ἐξ ὅλης καρδίας. Ἡ γλυκεῖα μορφή τῆς Ἀνδρομάχης ἀνεμιγνύετο συχνάκις εἰς τὴν φαντασίαν του μὲ τὴν διαρκῶς παρούσαν μορφήν τῆς Ἰναρίμης. Ἀλλὰ ὁ κόσμος ὅλος

Η ΜΕΓΑΛΗ ΓΕΦΥΡΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

τόν κατεδίκαζε. Ὁλόκληρος ἡ κοινωνία τῶν Ἀθηνῶν τὸν ἐσθλιτέυεν ὡς ἀπατεῶνα ἀχαρ-
κτῆριστον. Ὁ βαρῶνος δὲν τὸν ἄφινε ἡσυχίαν
μὲ τὰς σαρκαστικὰς παραινήσεις του.

— Δὲν εἶσαι ἄνθρωπος νὰ ζῆς χωρὶς ἐνασχό-
λησιν, ἔλεγε, ἡ φαντασία σου θέλει περιορισμὸν.
Δὲν ἔμαθες ἀκόμη τὴν τέχνην νὰ διασκεδάζεις
χωρὶς νὰ ἐνοχοποιήσαι. Δὲν εἶναι καμμία ἀνάγκη
οὔτε θῦμα νὰ γείνη κανεὶς, οὔτε θηρίον. Σὺ
κατώρθωσες νὰ εἶσαι καὶ τὰ δύο μὲ αὐτὴν τὴν
μικρὰν Ἀθηναίαν· πρῶτα τὸ ἔν καὶ ἔπειτα τὸ
ἄλλο. Τώρα, μίαν μόνην συμβουλήν ἔχω νὰ σοῦ
δώσω : Πήγαινε εἰς τὸ Ρουπόλδεν-Κίρχεν. Πή-
γαινε νὰ μελετήσῃς ἐκεῖ ὅσα διδάγματα ἔλαβες
ἐδῶ καὶ πάρε το ἀπόφασιν νὰ τελειοποιήσῃς τὴν
ἀνατροφὴν σου ὡς πρὸς τὰ τοῦ ὠραίου φύλου,
καθὼς σοῦ εἶπα ἐξ ἀρχῆς. Περιορίζου μὲ τὰς
ὑπανδρευμένας. Τὰς ἀνυπάνδρους ἀπόφευγέ τας
μέχρις ὅτου ἀποφασίσῃς ὠρίμως καὶ φρονίμως
νὰ πάρῃς γυναίκα. Τότε δὲ κύτταξε νὰ τὴν ἐκ-
λέξῃς ὅσον τὸ δυνατόν ἀνόμοιον σου. Ἐπὶ τοῦ
παρόντος, τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ ὑπάγῃς εἴτε
εἰς τὴν Βιέννην εἴτε εἰς τὰ Παρίσια. Ἄν θέλῃς,
εἰπέ μου νὰ μεταχειρισθῶ τὴν ἐπιρροήν μου διὰ
νὰ σοῦ δοθῇ μία θέσις διπλωματικὴ ἢ εἰς τὸ ἔν
μέρος, ἢ εἰς τὸ ἄλλο. Ἐνόσω μένεις χωρὶς ἐνα-
σχόλησιν, δὲν ἤξεύρει κανεὶς τί ἄλλο ἤμπορεῖ
παλὴν νὰ σοῦ συμβῇ.

Ἄλλ' αἱ φρόνιμοι συμβουλαὶ τοῦ πεπειραμέ-
νου διπλωμάτου ἐπήγαν εἰς τὰ χαμένα.

Ἄμα τὸν ἀπέριψεν ἡ Ἰναρίμη, ὁ Ροδόλφος
ἐξῆλθε διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τῆς Ἀνδρομάχης,
ἀλλ' ἀντὶ ν' ἀναβῇ διὰ τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας,
ἔλαβε τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν. Ὑπέκων εἰς τὸ
ἀκαταλόγηστον ἐνοστιχόν τὸ ὅποιον τὸν ὠδήγηε,
εὐρέθη, χωρὶς καὶ αὐτὸς νὰ γνωρίζῃ πῶς, ἐνώ-
πιον τῆς θύρας τῆς Φωτεινῆς.

Ἡ Πολυζένη ἤνοιξε τὴν θύραν. Ἀνέβη μη-
χανικῶς τὴν μαρμαρίνην κλίμακα καὶ ἐκτύπη-
σεν ἐλαφρὰ τὴν θύραν. — Ἐμπρός, ἐξεφώνησεν
ἡ Φωτεινὴ, καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ροδόλφος. Περικυ-
κλωμένη ἡ Φωτεινὴ ἀπὸ τοὺς γάτους καὶ τοὺς
σκύλους τῆς, ἀνεγίνωσκεν ἐφημερίδα. Τὴν ἐπέ-
ταξε ἅμα τὸν εἶδε καὶ τοῦ ἔκαμε τόπον νὰ κα-
θίσῃ εἰς τὸν καναπὲν πλησίον τῆς.

— Λοιπὸν ; ἠρώτησε.

— Εἶμαι πολὺ δυστυχῆς, Φωτεινὴ, εἶπεν ὁ
Ροδόλφος προσηλώνων τὸ βλέμμα εἰς τὸ πάτωμα.

— Τὸ βλέπω ἀπὸ τὴν ὄψιν σου, φίλε μου.

— Φωτεινὴ, ἄφησέ με νὰ μείνω μαζὶ σου.

— Νὰ μείνῃς μαζὶ μου ; Τί διάβολον θέλεις
νὰ πῆς.

— Ἐκεῖνο ποῦ σοῦ λέγω. Δὲν εὐρίσκω λόγους
νὰ σοῦ εἰπῶ τί ὑποφέρω. Ἐβαρέθηκα ὅλους καὶ
ὅλα ! Σὺ τοῦλάχιστον οὔτε ἐπικρίσεις θὰ μοῦ
κάμῃς, οὔτε ἐπιπλήξεις. Ἡ ζωὴ σου δὲν ἦτο τό-
σον φρόνιμη ὥστε νὰ μοῦ καταδικάσῃς χωρὶς
ἔλεος τὰς ἀνοησίας τῆς ἰδικῆς μου. Τὴν ἐκτύ-
ταξε μὲ βλέμμα ἀπογοητευμένον καὶ ὅμως ἡσθά-
νετο ὅτι τὸν εἶλκυε πρὸς αὐτὴν συμπάθεια ἀνέκ-
φραστος καὶ ἡ μνήμη τῆς ἀληθμονήτου παλαιᾶς
του κλίσεως.

— ὦ ! ὦς πρὸς τοῦτο δὲν καταδικάζω κα-
νένα, ἐκτὸς τοὺς ὑποκριτὰς ὅσοι προφασίζονται
τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν θρησκείαν. Τοὺς ἀνοήτους,
τοὺς συμπαθῶ πολὺ.

— Μὲ ἀγαπᾶς ὀλίγον, Φωτεινὴ ;

Ἐπνιγε τὴν ρωνὴν του ἡ συγκίνησις. Ἡ Φω-
τεινὴ τὸν ἐπλησίασε καὶ ἔθεσε τὴν χεῖρα εἰς τὸν
ὤμὸν του.

— Σὲ ἀγαπῶ φοβερά, ἀνόητέ μου ! Ἄλλὰ
δὲν σοῦ τὸ εἶπα, νὰ μὴ σὲ μέλῃ ἂν σ' ἀγαπῶ
ἢ ὄχι ;

Ὁ Ροδόλφος ἔκλινε πρὸς αὐτὴν· ἐστήριξε τὴν

ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΑ

κεφαλήν εἰς τὸ στήθος της καὶ ἐξερράγη εἰς κλαύματα καὶ ἀναστενάγματα.

— Μὴ κάμνης ὡς παῖδι, ἔλεγεν ἡ Φωτεινή, προσπαθοῦσα νὰ τὸν σηκώσῃ ἀπὸ τὸ στήθος της, ἀλλ' ἐκεῖνος τὴν ἔσφιγγε σπασμωδικῶς.

— Θὰ τελειώσῃς; Τί εἶναι αὐτά; Τί ἔπαθες;

— Ὅλος ὁ κόσμος εἶναι ἐναντίον μου, ἐτραύλισε προσπαθῶν νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του. Συχαίνομαι τὸν ἑαυτὸν μου. Τὰ ἔκαμν ὅλα ἄνω κάτω! Θέλω ν' ἀποθάνω!

— Καὶ διὰ τοῦτο ἤλθες νὰ μ' εὔρης, αἱ; — Θέλεις νὰ ἰδῆς ἀπὸ τώρα τί εἶναι ἡ κόλασις, προτοῦ τὴν δοκιμάσῃς ἔς τὸν ἄλλον κόσμον.

— Θέλω νὰ μείνω μαζὶ σου. Ἄν με διώξῃς, Φωτεινή, σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι θὰ πάγω νὰ σκοτωθῶ.

— Δὲν θὰ εἶναι αὐτὸ τὸ χειρότερον.

— Δὲν θὰ εἶναι χειρότερον παρὰ νὰ μείνω μαζὶ σου;

— Ὅχι. Ἐκεῖνο θὰ ἔχῃ ἐπίλογον μίαν κηδεῖαν, καὶ ἐτελείωσε, ἐνῶ τὸ ἄλλο . . . Δὲν συλλογίζεσαι τὰς συνεπειὰς του;

— Θὰ κάμνωμεν μουσικὴν πολλήν. Πηγαίνωμεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἢ τὴν Ἀλγερίαν, νὰ λησμονήσω τὰς Ἀθήνας!

— Ὅχι, δὲν θὰ τὰς λησμονήσῃς. Δὲν λησμονεῖ κανεὶς παρὰ ἐὰν μεθ' αὐτῶν καὶ μόνον ἐνόσω εἶναι μεθυσμένος.

— Πίνωμεν λοιπὸν καὶ μεις, Φωτεινή!

— Ὅχι, ὄχι. Πήγαινε νὰ εὔρης αὐτὴν τὴν μικράν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐφέρθης τόσον ἄσχημα.

Στέγνωσε τὰ ἄτια τῆς — εἶναι εὐμορφα καὶ δὲν θὰ σὲ δυσαρεστήσῃ αὐτὴ ἢ ἐνασχόλησις. Θὰ σὲ συγχωρήσῃ, ἂν τὴν καλοπιάσῃς. Τὴν ἐκακομεταχειρίσθηκα μίαν φοράν, ἀλλὰ δὲν τὴν συμπῶ ὀλιγώτερον διὰ τοῦτο. Εἶπέ τῆς ὅτι μία γεροντοκόρη ποῦ σ' ἀγαπᾷ σ' ἔστειλε νὰ τὴν εὔρῃς.

— Δὲν εἶσαι γεροντοκόρη, Φωτεινή, ἀνέκραξεν ὁ Ροδόλφος. Δὲν ἐνοστιμύετο νὰ τὴν ἀκούῃ λαλοῦσαν περὶ τῆς Ἀνδρομάχης. — Εἶπέ μου, ἐξηκολούθησε, μὲ θέλεις νὰ μείνω; Μοῦ τὸ εἶπες ὅτι μ' ἀγαπᾷς.

— Ροδόλφε, εἶσαι ἀνόητος. Δὲν βλέπεις ὅτι προσπαθῶ νὰ σὲ σώσω;

Ἠγέρθη καὶ ἐπεριπάτει ἄνω καὶ κάτω εἰς τὸ δωμάτιον μὲ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν νώτων, σύν- νους, μὲ λάμπιν παράδοξον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐπειτα, σταθεῖσα ἐνώπιον τοῦ Ροδόλφου:

— Πήγαινε, εἶπε. Ἐβαρέθηκα αὐτὴν τὴν ἱστορίαν.

— Δὲν πηγαίνω, Φωτεινή, τὸ ἀπεφάσισα. Θὰ μείνω μαζὶ σου. Λυπήσου με. Εἶπέ ὅτι μὲ θέλεις.

— Ὁχι, διότι ἔπειτα δὲν θὰ ἤμπορῶ πλέον νὰ σὲ παραιτήσω. Πήγαινε τώρα καὶ σκέψου τὸ καλλίτερον. Θὰ φιλήσω τὸ γράμμα σου μὲ χαράν, ἂν μοῦ μηνύσῃς ὅτι ἐπήγεις πάλιν εἰς τὴν νέαν ἐκείνην.

— Αὐτὸ τὸ γράμμα δὲν θὰ τὸ λάβῃς ποτέ, ἀνέκραξεν ἀποφασιστικῶς ὁ Ροδόλφος.

— Δὲν ἤξεύρεις τί σοῦ γίνεται! Ἠθέλησα νὰ σὲ σώσω. . . Καλά! Ἀλλὰ, ἄκουσε τί σοῦ λέγω: Ὅταν μετανόησῃς εἰς μίαν ἐβδομάδα, εἰς ἓνα μῆνα, εἰς ἓνα χρόνον, μὴ θυμώσῃς καὶ ἀνάψῃς ἐναντίον μου, μὴ ρίψῃς ἐπάνω μου τὴν ἀνοησίαν σου.

Ὁ Ροδόλφος ἐγέλασε πικρῶς καὶ ἐστήριξε τὸ μέτωπόν του εἰς τὴν χεῖρά τῆς.

— Φωτεινή, παίξέ μου τὴν Βαρκαρόλαν ἐκείνην.

Ἐσκυψε ἐκείνη, ἐφίλησε τὸ μέτωπον του, — καὶ τὰ χεῖλη των ἠνώθησαν. Ὁ πρῶτος ἀσπασμὸς τοῦ Ροδόλφου.

[Ἐπειτα συνέχεια] Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν ὑπὸ Δ. Β.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

ΑΙ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΠΝΥΚΑ ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ¹

Μικρὸν τι τμήμα τῆς ὑποτιθεμένης δεξιαμένης ἐκαθαρίσθη ἀπὸ τῶν χωμάτων, ἀλλ' ἡ ἐργασία αὕτη ἔφερεν εἰς ἄλλο ἢ τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα. Διότι τὸ ἀποκαλυφθὲν ἔδαφος ἐξ ἀμμοκονίας ποικιλομένης ὑπὸ λιθαρίων ἐν σειραῖς κατ' ἴσας ἀποστάσεις τεταγμένων ἐν εἰδει ψηφιδωτοῦ ἀπεδείχθη ὡς τὸ δάπεδον δωματίου οἰ-

κίας ἀρχαίας, ἥτις πολὺ βραδύτερον φαίνεται μετεσχηματίσθη εἰς δεξιαμένην. Ὡστε ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀποκλείεται πᾶσα συνάφεια τοῦ κτίσματος τούτου πρὸς τὴν ζητούμενην κρήνην. Ὁ παρὰ τὴν ἀρχαίαν ὁδὸν τοῖχος, ἀρχαιοτάτης ἀναμφιβόλως κατασκευῆς, ἐν τῷ μέσῳ ἀκριβῶς τοῦ ἐξ 27 μέτρων μήκους αὐτοῦ παρουσιάζει ἄνοιγμα, ὅπερ φαίνεται ὡς εἴσοδος πρὸς τὸ ἐν λόγῳ οἴκημα. Ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον ἔτι νὰ ἐξενεχθῇ πιθανωτέρα τις ὑπόθεσις περὶ τοῦ ἀρχικοῦ αὐτοῦ προορισμοῦ, πρὶν ἢ καὶ ἄλλο τοῦ γηπέδου τμήμα ἐσκαφῇ. Προσωρινῶς δὲ διερευνᾷ ὁ κ. Δαίρπρεδ τὸν μεταξὺ τῶν νῦν ἀνασκαφῶν καὶ τοῦ ἐπικειμένου βράχου τοῦ Ἀρείου πάγου χώρον, ἀνασκάπτων ἐγκαρσίαν τάφρον μέχρι τοῦ ἀρχαίου ἐδάφους. Εὐρημά τι ὅμως ἄξιον λόγου καὶ ἐν ταῦθα δὲν προήλθεν ἔτι εἰς φῶς.

Ἡ ὑπομονὴ τοῦ Γερμανοῦ ἀρχαιολογοῦ ὑφίσταται τοιοῦτοτρόπως δοκιμασίαν τινά, διότι αἱ πρῶται ἀπόπειραι κατ' ἀρχὰς ἀπεκάλυψαν τοσοῦτον σπουδαία λείψανα ἀρχαίων κτισμάτων, ὥστε εὐλόγως ἠδύνατό τις νὰ ἐλπίσῃ ὅτι ἐν ταχεῖ χρόνῳ ἐπιτυχία πλήρης ἐμελλε νὰ στέψῃ τὰς πρὸς ἓνα μόνον ὀρισμένον σκοπὸν ἀρξασμένης ἐργασίας. Ἐν τούτοις ἂν ἡ λύσις τοῦ κυριωτάτου ζητήματος ἀναβάλλεται εἰσέτι ὑπὸ τῆς τύχης, τὰ μέχρι τοῦδε ὅμως ἐπιτευχθέντα ἀποτελέσματα εἶνε σπουδαία συμβολὴ εἰς διευκρίνησιν αὐτοῦ ἰκανήν. Ἡ ἀποκαλυφθεῖσα ἀρχαία ὁδὸς εἶνε αὐτὴ ἐκείνη, ἥτις ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀγορᾶς ἀρχομένη μετ' ἐλαφρᾶς κλίσεως διὰ μεγάλης καμπῆς στρεφομένη πρὸς τὰς ἐσχάτως ὑπὸ τὴν πρὸς τὸ ἀστεροσκοπεῖον ὁδὸν κτισθεῖσας οἰκίας διευθύνεται ἔπειτα πρὸς ἀνατολὰς, διατέμνουσα τὴν σημερινὴν ἀμαξιτήν, ἵνα ἀριστερόθεν αὐτῆς ἀνέλθῃ κατὰ μικρὸν πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν. Ἡ μεγάλη ὑπόνομος τῆς ὁδοῦ δεικνύει καὶ τὴν διευθύνσιν αὐτῆς ἀκριβῶς. Ἐπειδὴ δὲ οὔτε δύο τοιαῦται πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν ὁδοὶ ἦσαν ἀναγκαῖαι οὔτε ἐν τῷ στενῷ καὶ ἀνωρεῖ χώρῳ δύο ἠδύνατο νὰ χαραχθῶσιν, ἢ νῦν ἀποκαλυφθεῖσα βεβαίως ἦτο ἡ ἐπίσημος ἐκείνη, ἣν ἀρχαῖοι συγγραφεῖς περιγράφουσιν ὡς μακρὰν μὲν, ἀλλὰ λείαν καὶ ὀμαλήν, ἣν ἡ τῶν Παναθηναίων πομπὴ ἀνήρχετο, ἀπὸ τοῦ Κεραμικοῦ καὶ τῆς ἀγορᾶς ὀρωμένην. Ἐξ ἑτέρου τὰ παρὰ τὴν ὁδὸν ταύτην ἀποκαλυφθέντα λείψανα τῶν ἐρείπιων οἰκιῶν μαρτυροῦσιν ὅτι ἀρχαιοτάτα ὁ χώρος ἅπας ἐνταῦθα ἦτο κατωκημένος, τοιοῦτος δὲ ἀναμφιβόλως διὰ τῶν αἰώνων καὶ μέχρις ἐσχάτων παρέμεινε. Ἡ καθαρῶς ἐκείνη ὁδὸς δεικνύει ἀλλεπάλληλα στρώματα ἐδάφους ἐκάστοτε νέου κατὰ μεγάλα χρονικὰ διαστήματα ἐπὶ τοῦ ὑποκειμένου σχηματισθέντος, αὐτὴ ἡ κεντρικὴ μεγάλη ὑπόνομος ἐκτίσθη ἀμέσως ἐπὶ τοῦ παλαιοτάτου ἐδάφους, ἐπὶ ὑψηλοῦ δὲ ἤδη στρώματος κρύπτονται ὄχθοι καὶ ὑδραγωγὸι σωλῆνες

¹ Ἴδε σελ. 318.